

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a JUDr. Evy Lukotkové ve věci žalobce: **E. s.r.o.**, IČ:, se sídlem, zast. JUDr. Jaroslavem Šedivým, advokátem se sídlem Podlesí 9, 678 01 Blansko, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 678 01 Blansko, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. 1945/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 8. 7. 2013, č. j. 1945/1.30/13/14.3 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 13.200 Kč, k rukám JUDr. Jaroslava Šedivého, advokáta se sídlem Podlesí 9, Blansko do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. 1945/1.30/13/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 16. 4. 2013, č. j. 1458/9.30/13/14.3-RZ, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce při svém podnikání dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o inspekci práce), a to tím, že neplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, když nezajistil, aby zařízení bylo z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví vhodné pro práci, při které bude používáno, konkrétně řádně udržováno a kontrolováno, když dne 14. 7. 2012 v době kontroly neměl k provozovanému kovovému jednostrannému regálu umístěnému u zdi na pracovišti kovovýroby v B., u něhož nebylo možno zjistit označení nosnosti a počet buněk ve sloupci, technickou dokumentaci, a místním provozním bezpečnostním předpisem nestanovil jeho bezpečný provoz včetně rozsahu kontrol. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost vyplývající z ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 309/2006 Sb.), v návaznosti na ust. § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí (dále jen nařízení vlády č. 378/2001 Sb.) Za uvedený správní delikt byla žalobci podle ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 20.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce namítá, že správní delikt nespáchal a že ze zjištěných skutečností nebylo možné takový závěr dovodit. Žalobce má za to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily skutkový stav, jelikož nesprávně formalisticky posuzovaly dokumentaci předloženou žalobcem, a nesprávně interpretovaly a použily právní předpisy na daný případ.

Rozhodnutí žalovaného žalobce považuje za nejasné, nejednoznačné a nepřezkoumatelné. V rozhodnutí je podle žalobce velmi těžké se zorientovat a zjistit, za jaké jednoznačné jednání byla žalobci uložena pokuta.

Žalobce namítá, že znaky skutkové podstaty správního deliktu nebyly naplněny, jelikož technická dokumentace k regálu byla vytvořena a v průběhu řízení předložena. I když se nejednalo o průvodní dokumentaci od výrobce, tato dokumentace odpovídala velikosti firmy a běžnému užívání. Žalobce rovněž stanovil bezpečný provoz regálu včetně rozsahu kontrol, a to v Místním řádu skladu E., s.r.o. (B.) (dále jen Místní řád skladu). I když je tento vnitřní předpis označen jinak než „místní provozní bezpečnostní předpis“, obsahuje náležitosti požadované ust. § 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Tento vnitřní předpis určoval odpovědnou osobu, bezpečnostní režim provozu skladu a umístěného skladového regálu, včetně termínů prohlídek, kontrol, údržby regálu. Žalobce ustanovil podobu kontrol, jejich četnost a podmínky používání regálu nebo jeho části a určil kroky v případě zjištění nesplnění podmínek. Tím žalobce maximálně konkretizoval bezpečnostní předpisy regálu a není již informace, která by mohla být k regálu uvedena. Žalobce je toho názoru, že skutečnost, že bezpečný provoz byl stanoven v jiném dokumentu než v místním provozním bezpečnostním předpisu, nic nemění na tom, že zákonná povinnost byla splněna. Poukázal rovněž na existenci záznamu o provedení kontroly regálu ze dne 3. 10. 2011. Žalobce dodává, že regál nesl také označení dovoleného zatížení, které stanovil žalobce svým vlastním odhadem a zkušenostmi, což nařízení vlády č. 378/2001 Sb. umožňuje. Má za to, že mu nelze upírat právo stanovit provozní dokumentaci, resp. rozsah kontrol zařízení v případě, že není výrobce znám nebo není-li průvodní dokumentace k dispozici. O výši vzdělání či autorizaci přitom nařízení nehovoří.

Dále žalobce vznesl pochybnost, zda se zákon č. 309/2006 Sb., resp. nařízení vlády č. 378/2001 Sb. vztahují na regály, jelikož podle názoru žalobce jsou regály běžným statickým vybavením skladu podobně jako nábytek či regály na dokumenty, na něž se nařízení vlády nevztahuje.

Žalobce popírá, že by žalobce neurčil osobu odpovědnou za provoz skladu, údržbu, opravy a prohlídky skladovacích zařízení a prostředků. Tato osoba byla stanovena dne 3. 10. 2011 v Místním řádu skladu.

S ohledem na to, že usnesením bylo zastaveno řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, z čehož vyplývá, že žalobce dodržel povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v § 101 až 103 zákoníku práce, jakákoli další nařčení z toho, že tyto povinnosti nedodržel, považuje žalobce za scestná. Správní orgány pochybily, pokud opětovně žalobce obvinily ze správního deliktu, za který již bylo správní řízení zastaveno.

Konečně žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, vnitřně rozporné a tedy nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný používá výrazy „mimo jiné“ (str. 5 odst. 1, str. 5 odst. 7) a tím odkazuje na další potenciální provinění žalobce. Žalobce rovněž poukázal na rozpor v různých částech rozhodnutí, z nichž není zřejmé, zda byl důvodem vedení řízení úraz, k němuž došlo, či nikoliv.

Na základě uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby jej soud rozsudkem zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 11. 2013 popřel, že by ignoroval existenci vnitřního provozního předpisu „Místní řád skladu“, když se tímto dokumentem zabýval a na základě něho část správního řízení zastavil. Důvodem zastavení řízení přitom nebyla skutečnost, že by žalobce dodržel ust. § 101 – 103 zákoníku práce, ale že se správním orgánům nepodařilo prokázat, že by žalobce porušil ust. § 102 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný nemá za to, že by formalisticky posuzoval dokumentaci předloženou žalobcem. Pokud žalobce tvrdí, že technická dokumentace odpovídala situaci a velikosti firmy, žalovaný zdůraznil, že musí též naplnit minimum stanovené právními předpisy – § 2 písm. e), f), g) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Dokument předložený žalobcem (Místní řád skladu) je místním řádem skladu vydaným v souladu s ČSN 26 9030 a nelze ho vzhledem k jeho obsahu považovat i za technickou dokumentaci k uvedenému regálu. Stejně tak se nedá říct, že by tento dokument obsahoval rozsah kontrol. Rozsahem nemá žalovaný na mysli jen rozsah časový, ale i věcný. K použití výrazu „mimo jiné“ žalovaný uvedl, že tento výraz je užíván ve smyslu, že existuje i jiná skutečnost, která však není předmětem řízení a tudíž ji žalovaný nezmínil. K nenaplnění znaků skutkové podstaty žalovaný cituje § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Tím, že žalobce nezajistil, aby regál byl z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodný pro práci, konkrétně řádně udržován a kontrolován, když neměl k provozovanému regálu, u něhož nebylo možné zjistit označení nosnosti a počet buněk ve sloupci, technickou dokumentaci a místním provozním bezpečnostním předpisem nestanovil jeho bezpečný provoz včetně rozsahu kontrol, porušil výše uvedená ustanovení. K pochybnostem žalobce o tom, zda existuje obecně závazný právní předpis, který by mohl žalobce porušit, žalovaný uvedl, že základním právním předpisem pro kontrolu regálů je nařízení vlády č. 101/2005 Sb., dalším předpisem zabývajícím se otázkou kontroly regálů je

potom právě nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Bez průvodní dokumentace od výrobce k regálu není možné jakékoli technické zařízení legálně užívat. Pokud průvodní dokumentace není, je důležité prokázat, že údaj o nosnosti buňky je relevantní. K tomuto účelu přitom slouží protokol o zátěžové zkoušce, který supluje předepsanou průvodní dokumentaci od výrobce. Provozní dokumentaci regálu provozovatele je pak zápis o provedení pravidelné kontroly, kdy periodicita provádění kontrol je stanovena v nařízení na 12 měsíců.

Žalovaný s ohledem na uvedené skutečnosti navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce v zásadě setrval na své žalobní argumentaci. Uvedl, že ust. § 2 písm. e), f), g) byla v daném případě naplněna. Neexistence průvodní dokumentace není sama o sobě pochybením. Rozsah kontroly byl stanoven zaměstnavatelem, resp. inženýrem – strojařem Ing. M. F. ml. Nosnost přitom byla označena popisem každé jednotlivé buňky regálu. Co se týče písm. f) citovaného ustanovení, žalobce uvedl, že záznam o poslední revizi či kontrole byl žalovanému předložen. Rovněž místní provozní bezpečnostní předpis podle svého obsahu byl žalovanému předložen. V předloženém dokumentu se uvádí, že prohlídky a kontroly se provádí minimálně jednou za rok, přičemž je provádí odpovědná osoba, kontroluje se nejen případné poškození regálu, jeho přetížení, ale také rovinnost a neporušenost podlahy, o provedené kontrole se vedou záznamy. Další technická data k regálu jsou poté k dispozici v technické dokumentaci předložené žalovanému. Žalobci tudíž stále není jasné, co v dokumentaci absentuje. Správní orgány podle žalobce ignorují skutečný stav a okolnosti daného případu, když přehlízejí, že nešlo o mechanické zařízení, ale o regál, tedy větší kovovou polici. Pokud žalovaný ve vyjádření uvedl, že základním právním předpisem pro kontrolu regálů je nařízení vlády č. 101/2005 Sb., tento právní podklad nebyl obsahem správního řízení ani rozhodnutí.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 20. 11. 2013 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti žalobce i žalovaného. Oba účastníci setrvali na svých podáních. V průběhu jednání vyvstala otázka, zda žalovaný a správní orgán I. stupně při svém rozhodování věc posuzovaly i z hlediska nařízení vlády č. 101/2005 Sb., které zmiňuje žalovaný až ve vyjádření k žalobě. Žalovaný vysvětlil, že nařízení vlády citoval pouze vzhledem k pochybnostem žalobce o existenci závazného právního předpisu k regálu, ale neaplikoval je při rozhodování, zda se žalobce dopustil správního deliktu. Při existenci nařízení vlády č. 101/2005 Sb., které hovoří o technickém vybavení, bylo další otázkou, zda regál je technické zařízení či pouze technické vybavení pracoviště, a zda je oprávněně požadován místní provozní bezpečnostní předpis či postačuje Místní řád skladu, resp. zda je přípustný stav, že lhůtu kontroly, zkoušek, revizí a údržby tohoto vybavení si může stanovit dle svých konkrétních podmínek sám zaměstnavatel.

Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce při svém podnikání dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. r) zákona

o inspekci práce. Podle uvedeného ustanovení se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání technických zařízení, přístrojů a nářadí.

Tímto zákonem je zákon č. 309/2006 Sb., a žalovaný dovodil, že žalobce porušil povinnost vyplývající z ust. § 4 odst. 1 písm. c), tj. nesplnil povinnost zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí musí být mimo jiné pravidelně a řádně udržovány, kontrolovány a revidovány. Podle žalovaného jde o návaznost na ust. § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., podle něhož kontrola bezpečnosti provozu zařízení před uvedením do provozu je prováděna podle průvodní dokumentace výrobce. Není-li výrobce znám, nebo není-li průvodní dokumentace k dispozici, stanoví rozsah kontroly zařízení zaměstnavatel místním provozním bezpečnostním předpisem. Podle odst. 2 musí být zařízení vybaveno provozní dokumentací. Následná kontrola musí být prováděna nejméně jednou za 12 měsíců v rozsahu stanoveném místním provozním bezpečnostním předpisem, nestanoví-li zvláštní právní předpis, popř. průvodní dokumentace nebo normové hodnoty rozsah a četnost následných kontrol jinak. Podle ust. § 2 písm. g) téhož nařízení se rozumí místním provozním bezpečnostním předpisem předpis zaměstnavatele upravující zejména pracovní technologické postupy pro používání zařízení a pravidla pohybu zařízení a zaměstnanců v prostorech a na pracovištích zaměstnavatele.

Na základě vznesených pochybností žalobcem, zda existuje obecně závazný právní předpis, který by mohl žalobce porušit v souvislosti s kontrolou regálů, žalovaný ve vyjádření uvedl, že základním právním předpisem pro kontrolu regálů je nařízení vlády č. 101/2005 Sb.

Soud konstatuje, že žádné z napadených rozhodnutí ovšem uvedené nařízení vlády neuvádí a správní orgán I. stupně ani žalovaný nedovozují porušení povinnosti ve smyslu ust. § 30 odst. 1 písm. r) s odvoláním na toto nařízení. Uvedené nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí v ust. § 1 deklaruje zapracování příslušných předpisů Evropských společenství a upravuje podrobnější požadavky na zajištění bezpečnosti práce a ochrany zdraví na pracovišti a v pracovním prostředí. Podle ust. § 3 odst. 4 má zaměstnavatel při plnění zákonné povinnosti zajistit ad a) stanovení termínů, lhůt a rozsahu kontrol, zkoušek, revizí, termínů údržby, oprav a rekonstrukce technického vybavení pracoviště, včetně pracovních a výrobních prostředků a zařízení, s ohledem na jejich provedení, doporučení výrobce a způsob používání, požadavky na pracoviště, rizikové faktory způsobující zhoršení technického stavu pracovních a výrobních prostředků a zařízení a v souladu s výsledky předcházejících kontrol, zkoušek či revizí, po dobu provozu a používání pracoviště.

Zatímco ust. § 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., vymezuje rozsah aplikace tohoto nařízení na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí, které shrnuje pod pojem „zařízení“, nařízení vlády č. 101/2005 Sb., ve svém ust. § 3 odst. 4 hovoří o technickém vybavení pracoviště včetně pracovních a výrobních prostředků a zařízení, jak je blíže uvedeno shora. Lze konstatovat, že technické vybavení pracoviště je vše ostatní, co není zařízení, ale je na pracovišti a není pevnou součástí budovy. Jde např. o stůl, židle, regály, police, umývadla a další. Ale i toto technické vybavení pracoviště musí mít stanovenou lhůtu pro provádění kontroly, kdy je nutno vycházet z dokumentace výrobce, z podmínek na konkrétním pracovišti a dbát příslušných technických norem. Přitom je nutno respektovat, že nejdelší možná lhůta pro provádění kontrol zařízení je 12 měsíců a rozlišovat, co je kontrolou, zkouškou, revizí či údržbou.

Vychází-li se z toho, že regál je technické vybavení dle nařízení vlády č. 101/2005 Sb., lze lhůty kontroly, zkoušky a revize stanovit podle konkrétních podmínek na pracovišti.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího rozhodnutí nelze seznat, zda žalovaný při posuzování naplnění správního deliktu na úseku bezpečnosti práce při provádění kontroly provozovny, kovového jednostranného regálu umístěného u zdi na pracovišti kovovýroby provozovny žalobce aplikoval a posuzoval z hlediska úpravy vztahující se k bezpečnému užívání regálů dle nařízení vlády č. 101/2005 Sb., a ČSN 26 9030, která uvedl ve vyjádření. Při jednání tvrdil, že nikoliv. Měl-li žalovaný povědomí o existenci tohoto právního předpisu, pak není posouzení věci právně správné a úplné a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Ze shora uvedeného vyplývá, že zaměstnavatel musí vypracovat pro řadu činností vlastní pravidla – místní provozní bezpečnostní předpis. Vypracování místního provozního bezpečnostního předpisu požadují i některé technické normy, např. ČSN 26 9030 Manipulační jednotky – zásady pro tvorbu, bezpečnou manipulaci a skladování v čl. 4.1.1 požaduje zpracování Místního řádu skladu. Zda Místní řád skladu, doklad o kontrole regálů ze dne 3.10.2011 a technická dokumentace regálů předložené žalobcem při kontrole splňují požadavky z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví vhodné pro práci, při které bude používáno, bude předmětem nového posouzení žalovaným či správním orgánem I. stupně, když podle soudu místní provozní bezpečnostní předpis je obecné označení takového předpisu a k jeho naplnění dojde i v případě, jsou-li splněny požadavky podle právního předpisu, i když je bezpečnostní předpis jinak nazván.

Po posouzení věci shora dospěl soud k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně při posuzování a rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce, nepostavil najisto, zda regál je zařízení či technické vybavení pracoviště, a který právní předpis při posouzení naplnění ust. § 30 odst. 1 písm. r) má být aplikován, a zda došlo k nesplnění povinností v tom či onom právním předpise požadovaných. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení se shora uvedeným závazným právním názorem.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 13.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. září 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová